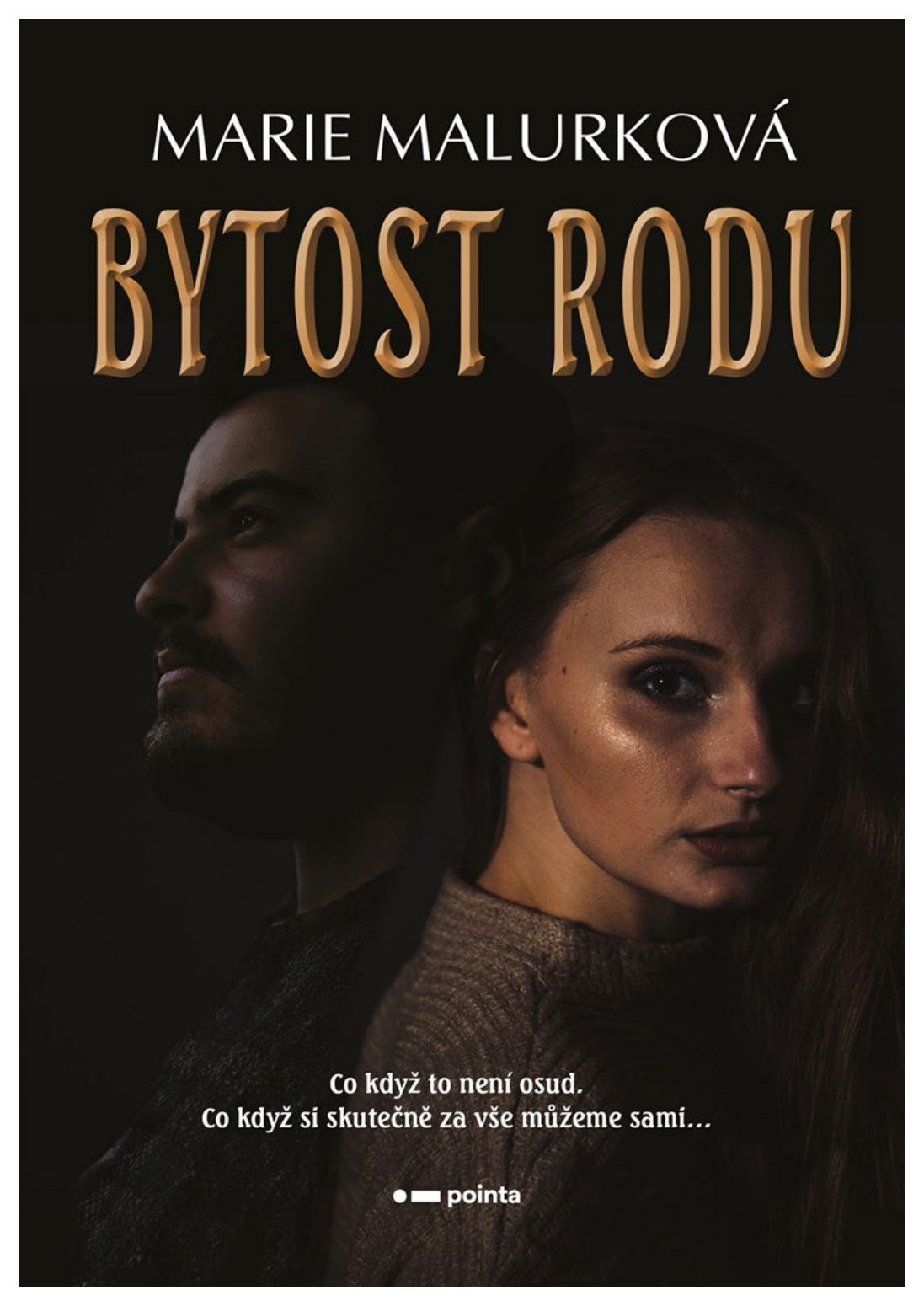




MARIE MALURKOVÁ

BYTOST RODU

Co když to není osud.
Co když si skutečně za vše můžeme sami...

● — pointa

Bytost rodu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Marie Malurková
Bytost rodu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Marie Malurková

BYTOST RODU

Co když to není osud.

Co když si skutečně za vše můžeme sami...

2022

Věnováno mamince.

Děkuji za všechno.

PROLOG

Paprsek se přehoupl přes okraj okna a dopadl na krásně vyřezávaný stůl z třešňového dřeva. Žena s dlouhými šedými vlasy upírala pohled do prázdna. Okolní svět jako by nebyl. V levé ruce se jí mihotal tenký stříbrný drátek zahnutý do úzkého oblouku. Pravá ruka zapisovala.

Úzký proužek světla se pomalu posouval přes částečně popsaný papír, dokud se nedotkl její ruky. Přestala psát a zamyšleně sledovala paprsek, který ozářil její štíhlé prsty. Bože ne! To nesmíš!

MINULOST

„Já ho prostě nechci, Tede!“

Ted zíral na Kláru s otevřenou pusou. Už dávno to tušil, ale přímostí jejích slov ho odzbrojila.

„Je to můj syn! Věděla jsi to, už když jsme se brali. A říkala jsi...“

„Je jedno, co jsem říkala!“ skočila mu Klára do řeči. „Chtěla jsem získat čas.“

Ted se natáhl pro klíče od auta.

„Je to můj syn, jedu pro něj.“

Klára ho sledovala očima plnými nenávisti. Když pootevřel dveře, uvědomil si, že stojí těsně za ním.

„Ty si skutečně myslíš, že ti ho dají.“

Něco v jejím hlase ho varovalo, takže zavřel dveře a otočil se zpátky ke své ženě.

„Proč by mi ho neměli dát? Marta mě zná a jsem uvedený v rodném listu. Psal jsem jí, že pro něj přijedu, jak jen to bude možné.“

„Tys jí psal?!“ Klára kladla důraz na každé slovo.

„Ano. Nevěděl jsem, že se tě musím zeptat.“

Klára se zcela nečekaně začala smát, stejně nečekaně po chvíli zvažovala a sekla po něm pohledem plným vzteku.

„Je jedno, že tě Marta zná. Už v domově nepracuje. A nemyslím, že jste pořád ještě přátelé,“ dodala, aby Teda ranila.

„To se dá snadno ověřit,“ odbyl ji Ted, pro kterého její návaly vzteku nebyly ničím novým.

„Nejsi uvedený v rodném listu svého syna, o to jsem se postarala!“

„O čem to mluvíš?!“ tentokrát se Ted opravdu rozčílil a rozbušilo se mu srdce.

„Našla jsem i dojemný dopis o pečetním prstenu a smrti tvého děda. Nesvěřil ses, že to byl nuzák a zloděj,“ bavila se Klára, zatímco v Tedovi kypěl vztek.

„Dej mi ten dopis!“ zařval na ni.

Klára Teda nikdy neslyšela zvednout hlas. Netušila, že je toho schopná. Zarazila se. V tu chvíli se Ted chytil za srdce a hněv v očích mu vystřídal strach.

„Nechala jsem ho tam. Představa, že tohle by mohla být jeho rodina, se bude Tiborovi určitě líbit,“ odpověděla a sledovala, jak se Ted skácel k zemi.

„Zavolej doktora,“ zasípal Ted.

Klára si k němu sedla a pohladila ho po vlasech. „Myslím, že tvůj osud ponechám Bohu.“

„Kláro, zavolej prosím doktora.“

Klára se k němu naklonila a zadívala se mu do očí. „Nebo si opravdu myslíš, že nechám svoje peníze tvému synovi?“

„Tvoje peníze? Byla jsi řeholní sestra,“ zašeptal překvapeně Ted.

„Jsem tvoje žena, hlupáčku, a ty už je stejně nebudeš potřebovat.“

Jakmile si plně uvědomil význam jejích slov, strach v jeho očích vystřídalo zděšení.

SOUČASNOST

Larisa se zastavila. Náhle měla pocit, že omdlí. Natáhla ruku do prázdna v marné snaze něčeho se zachytit.

Lariso! Lariso, prober se! Hlas, který slyšela, byl zastřený a zdál se vzdálený. Neustále opakoval její jméno a táhl ji zpátky. Ztěžka otevřela oči.

„No konečně! Ty jsi nás ale vyděsila.“

Rozmazané obrazy nad jejím obličejem se pomalu vyostřily a ona si uvědomila, že skutečně omdlela. Pokusila se vstát.

„Lež, raději se nehýbej. Sanitka je na cestě.“

Někdo jí opatrně podložil hlavu ručníkem. Na víčka jí padala únava a tělo měla nezvykle těžké. Vnímala ruch kolem sebe, ale neměla pocit, že by se jí to týkalo. Někdo na ni mluvil, ale byl příliš daleko. Zavřela oči. Chtěla jen spát.

„Paní Nekrmannová, slyšíte mě? Neusínejte, mluvte se mnou.“

Vzbudila se na nemocničním lůžku. Z převozu do nemocnice si nepamatovala nic. Pokoj byl cítit nemocniční dezinfekcí a působil stroze. Holé stěny, stejně jako postele i noční stolky u její hlavy byly bílé. Jediným oživením byla světle modrá prostěradla na třech prázdných, dokonale zastlaných postelích. Opatrně se pohnula. Z levé ruky jí visela hadička, která vedla k průhledné tekutině zavěšené na stojanu. Hlava jí třeštila. Neměla tušení, kolik je hodin, ale za okny se už začínalo smrákat.

Do pokoje nakoukla sestra. „Tak už jste se nám probrala?“ Usmála se. „Manžel vám přivezl nějaké věci. Máte je ve stolku u postele.“

„Viktor tady byl?“

„Ano. Ví, že si vás tady dnes necháme. Zítra se zastaví.“

Do místnosti vešel lékař.

„Dobrý den, paní Nekrmannová. Jsem doktor Horák. Jak se cítíte?“

Muž, který se na ni díval laskavými očima, byl vysoký, štíhlý, s prošedivělými vlasy. Působil vážně a kultivovaně. I ve svém věku byl atraktivní a vrásky kolem očí jeho přitažlivost pro Larisu ještě zvyšovaly. Ani

v této situaci se nemohla ubránit myšlence, jak nespravedlivé je, že ženy vynakládají takové úsilí, aby vrásky skryly, kdežto mužům prostě sluší.

„Nic moc,“ odpověděla upřímně.

Doktor s pochopením přikývl a pročetl výsledky prvních vyšetření. Pak se na Larisu dlouze zadíval. „Měla jste štěstí, že to byly jen dva schody. Rozbitá hlava a pohmožděná ruka. To ale nebude náš největší problém, že?“

Larisa mimoděk přimhouřila oči.

„Váš organismus v podstatě zkolaboval.“ Když mluvil, nepřestával ji sledovat a Larisa měla nepříjemný pocit, že jí vidí až do žaludku. „Budete se muset naučit odpočívat, paní Nekrmanová.“

Larisa si povzdechla. Poslední dobou toho na ni bylo skutečně moc.

„Kdy můžu jít domů?“ opět zvedla pohled k muži stojícímu u její postele. Ten však s odpovědí nijak nespěchal.

„Kde pracujete?“ zeptal se, aniž by uhnul pohledem.

„Učím na vyšším stupni.“

„Jak se vám ta práce líbí?“

Ta otázka Larisu zaskočila. Po chvíli váhavě odpověděla: „Je náročná, rekla bych.“

„Baví vás ještě?“

Popravdě tu práci nenáviděla. Ekonomický tlak na školy se neustále zvyšoval a značnému počtu žáků chyběl zájem a pokora.

„Nad čím přemýšlíte?“

Larisa se omluvně usmála na doktora, který trpělivě čekal a pozoroval ji.

„Myslela jsem, že jako zástupce ředitele budu moci něco změnit. Byl to omyl. Jediné, co jsem získala, je jistota, že chci odejít.“

„To není málo,“ odpověděl doktor.

Ta odpověď Larisu překvapila a zaujala zároveň.

„Jste trvale ve stresu a to vás dříve nebo později zabije.“

„Možná bych si mohla vzít pár dní dovolenou a trochu si odpočinout,“ připustila smířlivě.

„Možná je čas hledat jinou práci,“ podotkl vážně doktor.

„To není tak jednoduché.“

„To, že to není jednoduché, neznamená, že je to nemožné. Váš kolaps je výsledkem dlouhodobého vyčerpání. Pokud zásadně nezměníte svůj životní styl, tak to vaše tělo nevydrží.“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Teď si odpočiňte. Sestra vám donese něco na spaní.“

„Já prášky na spaní neužívám,“ zareagovala Larisa nečekaně prudce.

„To je dobře,“ odpověděl. „Ale dneska uděláme výjimku. Odpočiňte si.“

Jakmile vyšel z místnosti, Larisa spustila nohy z postele. Představa, že zůstane v nemocnici, se jí moc nezamlouvala. Hleděla do prázdna a nevědomky si okusovala spodní ret. Když na jazyku ucítila pachut' krve, zarazila se a na krvácející ranku přitlačila prst. Víc pozornosti tomu nevěnovala.

Do pokoje vešla sestra a na nemocniční stolek položila tácek s termoskou a kapslí modré barvy. Larisa poděkovala a oplatila sestřičce úsměv. Obsah tácku nechala bez povšimnutí. Zavrtěla se na posteli, aby uvolnila pocit ztuhlosti, a pak se natáhla pro svou koženou pánskou tašku, která k ní patřila stejně jako pánské hodinky po babičce na hnědém odrbaném koženém pásku. Rozhodla se, že nezůstane.

Vytáhla telefon a vytočila Viktorovo číslo. Nezvedal to. Její auto zůstalo před školou a stejně by nemohla řídit. Doktor má pravdu, musí si odpočinout.

V telefonu se stále ozýval vyzváněcí tón, který se po chvíli změnil v otřepanou hlášku, že volaný účastník se neozývá. Jako by to nevěděla. Zašla se tedy domluvit s doktorem, který její plán nepřijal zrovna s nadšením, ale když slíbila, že nebude řídit a že se zítra ukáže u něj v ordinaci, souhlasil. Vzhledem k tomu, že to Viktor nezvedl ani napodruhé, zavolala si taxi.



Otočila klíčem v zámku a vešla. Viktor měl návštěvu.

Dveře do pokoje byly zavřené. Když chytla za kliku, zarazila se.

„Jak víš, že tě to nikdy nebude mrzet?“ Uslyšela mužský hlas.

„Nikdy jsem je nechtěl. Nechal jsem se sterilizovat hned, jak Larisa otěhotněla. Byl jsem vlastně rád, když potratila.“

„Víš o tom?“

„Zbláznil ses? Přece nečekáš, že jsem jí to řekl.“

„Myslím, že ses nechal sterilizovat.“

„Ne. Chtěla znovu otěhotnět. Byla tím úplně posedlá. Tak jsem ji při tom nechal.“

„Myslí si, že nemůže mít děti,“ poznamenal neznámý muž s jemnou výčtkou v hlase.

„Je to možné.“

„Kdybych tohle udělal své ženě, vlastní sestra by mě zabila.“

„Bohudík nemám sestru.“

Larise se zatmělo před očima. Dýchej! Poručila sama sobě a opřela se o stěnu, než vlna nevolnosti přešla. Pak se vyplížila z domu a tiše za sebou zavřela dveře.



Otevřel dveře a Larisa vstoupila. Tašku pustila na zem. Otočila se k němu a bez jediného slova se dotkla úzkého ramínka na svých šatech. Nespěchala. Očima sledovala Tibora, který zůstal překvapeně stát před dveřmi, které se za ním s cvaknutím zaklaply. Jedno po druhém sundala ramínka ze svých ramen a hedvábné modré šaty sjely po jejím těle a téměř neslyšně dopadly na podlahu. Štíhlá, pevná postava tvořila kontrast s šedinami probleskujícími mezi melírem kaštanové barvy a krajkové spodní prádlo ještě zvýraznilo hladké, pevné břicho. Byla si toho vědoma.

Přikročil blíž a chytil ji za ruku. Sykla bolestí.

„Co se ti stalo?“ zeptal se a o krok ustoupil.

Teprve teď si všiml čtyř stehů na čele, které částečně překrývaly vlasy. Larisa k němu přistoupila a prstem mu překryla ústa. Ucítil její dotek a zrychlil se mu dech. Sledovala touhu v jeho očích a její štíhlé prsty si, knoflíček po knoflíčku, razily cestu vzhůru, zatímco on si ji vychutnával pohledem, po kterém toužila. Konečně se cítila žádoucí.

Milovali se, aniž by někdo promluvil jediné slovo. Když se Tibor spokojeně převálil na záda, přivinula se k němu. Jemně ho hladila konečky prstů a užívala si ten pocit, který jí přinášel dotyk jeho kůže. Byl mladý. Až příliš.

„Vítej,“ zašeptal Larise do vlasů. „Povíš mi, co se stalo?“

„Slítila jsem ze schodů. Mohla bych zůstat přes noc?“

„Kdykoliv.“

Larisa se usmála a políbila ho.

„Viktor odjel?“ zeptal se a snažil se pochopit, co se děje.

„Ne.“

mlčel a prohlížel si její tvář. Od posledního setkání znatelně zhubla. I když se usmála, oči měla smutné a tmavé kruhy pod očima ten kontrast ještě zvýrazňovaly. Celkově vypadala unaveně.

Nemilovali se pět let, kdy se Larisa rozhodla zachránit manželství s Viktorem. Respektoval to. Vázat se nechtěl. Nemohl. Věděl, že zemře mladý.

„Hodíš mě zítra ke škole? Mám tam auto.“

Přikývl.

„Co se stalo, Lis?“ zeptal se jemně.

Povzdychla si.

„Přišla jsem nečekaně domů a slyšela něco, co jsem slyšet neměla,“ řekla po chvíli.

„Je to vážné?“

„Viktor je sterilní, celou dobu mi lhal.“

Tibor se zvedl na lokty a podíval se jí přímo do očí.

„Myslel jsem...,“ nedořekl.

„Nechal se sterilizovat, hned jak jsem otěhotněla.“

„Neřekl ti to?“

„Ne. Stejně jako mi neřekl, že je rád, že jsem potratila.“ Hlas se jí zlomil a do očí se jí nahrnulý slzy.

Tibor ji objal a políbil ji do vlasů. „To nemohl myslet vážně.“

„Myslel to vážně.“

Nevěděl, co říct. „To je mi líto, Lis,“ řekl nakonec. Nic lepšího nevymyslel.



Když Larisa ráno přijela k budově školy, měla jasno.

Ředitel školy byl férový chlap. Prošel těžkým rozvodem, a tak mu na rovinu řekla, v jaké je situaci, a požádala ho, aby jí dal výpověď. Teď si potřebovala vyzvednout doma pár věcí, kočku a potřebné doklady.

Zaparkovala v boční uličce a čekala, až Viktor odjede do práce. Sbali-la se během chvilky. S kočkou Šájou už to bylo horší. Když naskládala do auta všechny hračky, misky, záchodek, granule a podestýlku, zůstal téměř neřešitelný problém. Objemný válec, vysoký metr dvacet, který sloužil jako patrový pelíšek a škrabadlo zároveň. Sklopila sedadlo spolujezdce

a urputně se snažila válec nacpat do auta. Šája ji pozorovala z přepravky a nervózně mrskala ocasem. „Máš víc krámů než já“, utrousila Larisa směrem ke kočce, když se jí konečně podařilo upevnit válec k sedadlu bezpečnostním pásem. Zběžně koukla na hodinky. To poslední, co teď potřebovala, bylo setkání s Viktorem.

Nastartovala auto, ale ještě si na něco vzpomněla. Nechala běžet motor a vběhla zpátky do domu. Z baru vytáhla dvě láhve koňaku Remy Martin, který milovala. Chvilí se rozhodovala, v jedné ruce koňak a v druhé dvířka baru, ale nakonec to přece jenom udělala. Pustila dvířka a v rychlosti napsala vzkaz. Položila ho do baru na místo, kde ještě před chvílí stály dvě láhve koňaku, každá za dvanáct stovek, a zamířila k autu.



Kontrola u doktora Horáka proběhla celkem rychle, protože mu hned ve dveřích oznámila, že má v autě nervózní kočku a na čas jede k sestře. Nemocenskou odmítla s tím, že dala výpověď.

„Dala jste výpověď?“ zeptal se překvapeně a pozorně si Larisu prohlížel.

„Vlastně jsem ji dostala. Dohodla jsem se,“ přiznala Larisa.

„Co si o tom myslí váš manžel?“ zeptal se lékař, když si sestra zapisovala její dočasnou adresu.

„Ještě to neví,“ odpověděla Larisa a vyšla ze dveří.



„Můžeš klidně zůstat, jestli chceš.“ Tibor postavil před Larisu skleničku vína a posadil se vedle ní. „Brzy odjízdim, takže budeš mít klid.“

Larisa přijela teprve před chvílí a jediné, co vybalila, byla kočka, která právě skočila Tiborovi do klína a spokojeně předla.

„Zrádkyně,“ popíchla ji něžně Larisa.

„Na to, že se vidíme poprvé, je to dost osobní,“ usmál se Tibor a pohladil Šāju po hřbetě.

Na dveřích cvakla kočičí dvířka a objevil se Moula. Měl černou srst a jen jedno oko žlutooranžové barvy. Tibor ho našel jako kotě zraněného někde v poli, tak si ho nechal. Jedním pohledem si změřil Šāju a byl zase pryč.

„Mám obavy, že jsme naštváli Moulu.“ Larisa se podívala na Tibora.
„Neboj, vrátí se.“

Larisa celou dobu držela u ucha telefon a poslouchala vyzváněcí tón. Už chtěla zavěsit, když se v telefonu ozvala Nela.

„Ahoj Nelo, můžu přijet?“ Larisa se snažila, aby její hlas nezněl příliš naléhavě.

„Moc rádi tě uvidíme.“

Ticho v telefonu bylo nepatrně delší, než bylo u Larisy zvykem.

„Viš, chtěla bych zůstat trochu déle, pokud by to Gregorovi nevadilo.“

„Na jak dlouho budeš chtít. Místa je tu dost.“

„To je dobře, protože já už mám sbaleno.“

Když Larisa zavěsila, Nela zůstala zamyšleně stát a teprve pak položila telefon a vrátila se do kuchyně. Něco nebylo v pořádku, na to Larisu dobře znala.

Larisa se podívala na skleničku s vínem. „To bych musela jet až zítra.“

„Na to spoléhám,“ odpověděl Tibor a pozvedl svou skleničku.

Zaváhala jen chvíli a pak poslala Nele esemesku.

„Měla bys poslat zprávu také Viktorovi. Bude tě hledat,“ poznamenal opatrně Tibor.

„Co kdybychom si to víno dopili ve vaně?“ Natáhla se k němu a políbila ho na rty.

„Nemá tušení, kde jsi, že?“

Larisa se tajemně usmála. „Nechala jsem mu vzkaz.“



Viktor zastavil u domu a práskl za sebou dveřmi auta. Ještě teď měl před očima, jak na něj v nemocnici hleděli, když mu vrchní sestra vysvětlovala, že Larisa odjela už včera večer. Připadal si jako idiot. Snažil se Larise dovolat, ale odmítla hovor. Hned jak vešel do domu, zjistil, že v pokoji chybí věci pro kočku. Třemi dlouhými kroky přešel do chodby, prudce otevřel šatník a zíral na prázdné věšáky. To už bylo moc. Nikdy nepil před šestou hodinou odpoledne, ale teď zamířil k baru, a když se natáhl pro svou oblíbenou whisky zůstal nevěřícně stát s rukou na láhvi a očima na lístku, na který Larisa napsala dvě slova.

Jsi hajzl.

Řinčení zvonku se rozeznělo domem, když Gregor chystal večeri, a téměř vzápětí ho přehlušil zuřivý štěkot domácího mazlíčka, který se při zvuku domovního zvonku měnil v bestii na odstřel. Jeho přebíhání mezi kuchyní a domovními dveřmi ten pocit ještě umocňoval. Gregor to snášel jen těžce. „Ticho, ty zdechline!“ zařval na Bada. Nela se pousmála a šla otevřít. Pohled na sestru jí vyrazil dech. Šedočerné kruhy pod očima byly tak velké, že se za nimi úplně ztratily její oříškové oči. Nad levým obočím se začala vybarvovat modřina. Upomínka na okamžik, kdy se v bezvědomí zřítíla ze schodů a hlavou narazila do zábradlí.

„Vypadala jsem už líp, já vím,“ prohodila Larisa a vešla do domu.

„Nic, co by nespravilo dobré jídlo a pár hodin spánku,“ ozvalo se a v chodbě se objevil Gregor. Vzal Larise tašku a s úsměvem ji popostrčil do kuchyně.

Larisa nasála vůni jídla a domova. Trochu chaotického, ne vždy uklizeného, přesto domova. Ztěžka dosedla na židli u velkého oválného stolu. Bezpečí. To bylo první, co ji napadlo. Tak vzdálené atmosféře domu, ze kterého utekla. Odněkud vyběhla dvojčata Dominik a Štěpán. Vrhli se jí kolem krku, takže si ani neměla čas všimnout pohledu, který si Nela a Gregor vyměnili.

„Teto, co je v té krabici?“

Gregor a Nela se ohlédlí. Teprve teď si všimli krabice, kterou Larisa jen před chvílí odložila na zem.

„Kávovar,“ odpověděla.

„Přivezla sis kávovar?“ Nela překvapeně sledovala, jak se dvojčata snaží rozbalit krabici.

„Ne tak docela. Koupila jsem ho. Mám obavy, že bez dobrého espressa neumím žít.“ Larisa se skoro omluvně usmála na sestru.

„A pak budete mít s Viktorem každý svůj?“

Nela se pobaveně usmála.

Larisa vstala a vytáhla přístroj z krabice právě v okamžiku, kdy se dvojčatům podařilo krabici rozbalit.

„Víš, mám takový plán,“ otočila se a usmála se na Nelu, která sledovala, jak Larisa připevňuje nádobku na mléko. „Připraví dvě kávy najednou, ohřeje hrníčky, umí kapučíno i latte. Navolit si můžeš malou, velkou, silnou, slabou. Kávu si pomele sám. Prostě dokonalý.“

Larisa prošla kolem Nely ke kuchyňské lince a do zásobníku napustila vodu. Pak se vrátila a zásobník vsunula na své místo. Poodstoupila a spokojeně si prohlédla výsledek.

„A ten plán?“ zeptala se Nela.

„No, říkala jsem si, že za tu dobu, co tu budu, se do něj zamiluješ a adoptuješ ho.“

Gregor se rozesmál. „Proč mě to nepřekvapuje?“ dodal a šel chystat večeři.

Talíře už byly na stole. Gregor vytáhl z trouby velkou mísu, ze které se nesla vůně zapékaných brambor se zelím a výtečnou domácí klobáskou. Věděl, že Larisa klobásu vybere, ale náladu mu to nijak nepokazilo.

„Dominiku, Štěpáne, umýt ruce a ke stolu!“

Kluci právě strkali Larisinu kočku zpátky do přepravky a pokukovali jeden na druhého. Nela vzala kávovar a odnesla ho na skříňku vedle dveří vedoucích na terasu.

„A nechte tu kočku!“

Kluci ji okamžitě pustili a se smíchem se rozběhli do koupelny.

Po večeři Dominik se Štěpánem uklidili ze stolu a Nela je šla uložit do postele. Gregor donesl ze sklepa víno a postavil na stůl tři skleničky. Larisa ho sledovala, jak uvolňuje korkovou zátku. Gregor byl gurmán a jeho postava tomu odpovídala. Byl jen o málo větší než Larisa, ale musel mít přes sto kilo. Z kalhot mu vystupovalo břicho, které ani volná mikina nedokázala skrýt. Stejně jako oba synové měl hnědé oči a vlasy špinavě blond. Většinu dne se usmíval, až na občasné výbuchy vzteku, kdy už toho na něj bylo moc. Když zařval, dům se otřásl v základech. Platilo to stejně na dvojčata jako na potrhlého Bada. Za minutu bylo po bouřce a Gregor se zase usmíval. Na rozdíl od Nely to Larisa špatně snášela, ale musela uznat, že je to jediný nedostatek jinak dokonalého chlapa. Tedy až na finance. Gregor se nikdy nenaučil hospodařit. Když měl, tak utrácel, a když ne, tak mu to bylo jedno. Takže rodinný rozpočet měla pod palcem Nela a Gregorovi to vyhovovalo.

„Tak co se děje?“ zeptal se bez okolků.

Larisa vděčně vzhledla ke dveřím, ve kterých se právě objevila Nela. Jako by ani nebyly sestry. Nela byla o tři roky starší. Postavu měla úměrnou svým pětáctiřiceti rokům, ani tlustou, ani hubenou. Zelenošedé oči zářily v záplavě černých vlasů, které se jí nádherně vlnily do půli zad.

Většinu dne je nosila zapletené do copu, aby nepřekážely při práci. Postava, kterou se pyšnila Larisa, se jí moc líbila, ale měla ráda svou svobodu a nebyla ochotna ji omezovat ani pravidelným cvičením, ani dietami. Moc se neřešila. Byla pohodářka a život brala takový, jaký byl.

„Opravdu vám tu nebudu vadit?“ zeptala se Larisa. „Chtěla bych nějaký čas zůstat. Potřebuji si odpočinout a všechno si tak trochu srovnat v hlavě,“ dodala unaveně.

„Máš konečně dovolenou?“ Nela se natáhla pro skleničky na jídelním stole a usmála se na sestru: „Sedneme si venku? Je tam úžasně.“ Na odpověď nečekala a vyšla dveřmi na terasu.

Larisa se pomalu zvedla a následovala Nelu.

„Dala jsem výpověď.“

Nela a Gregor se překvapeně otočili.

„Přesněji, domluvila jsem se s ředitelem, aby mi ji dal. Jsem pro ten případ pojištěná, takže mám rok na to, abych si našla práci.“

„Myslím, že byl nejvyšší čas. Stejně tě to nebavilo,“ zhodnotil celou situaci Gregor a Larisa se usadila na terase.

„A co na to Viktor?“

„Ještě o tom neví.“

Gregor na ni chvíli překvapeně zíral a pak se rozesmál.

Z terasy měla téměř na dosah obrovskou letitou lípu. Ten strom milovala. Babička jim vyprávěla, že moudří předkové zasadili tento strom právě proto tak blízko domu, protože v něm sídlí dobří skřítkové, ochránci domu. Ta myšlenka se Larise vždycky líbila. Proč taky ne, vždyť v tomto domě prožily s babičkou spoustu krásných dní, plných pohádek, tajemných příběhů a kynutých tvarohových koláčků s povídky a posypkou. Při té vzpomínce se pousmála. Viktor to viděl jinak. Byl přesvědčený, že je nutné lípu pokácet dřív, než kořeny roztrhají základy nebo ulomená větev rozbije střechu. Zato Larisa měla pocit, že by umístění lípy nevymyslela líp. Na terasu dopadalo východní a západní slunce, ale v odpoledním vedru koruna stromu poskytovala blahodárný stín. Ještěže Gregor a Nela byli v tomto zajedno.

„Na co myslíš?“ otázka vytrhla Larisu z myšlenek.

„Na naši lípu.“

„Divím se, že jsme z ní nikdy nespadly.“ Nela se při těch slovech zadívala na nádherný strom.

„Jak bychom mohly, chránili nás skřítki,“ poznamenala Larisa.

„A asi se pěkně nadřeli, jak vás tak znám,“ vložil se do hovoru Gregor a všichni se rozesmáli.

Pro Larisu to byl po dlouhé době uvolněný, příjemný večer. Nela a Gregor respektovali neochotu rozebírat její současnou situaci, i když Nela si nemohla nevšimnout, že Larisin zdravotní stav není úplně v pořádku a že situace je zřejmě vážnější, než je její sestra ochotna přiznat. A i když byla v pokušení, nepoužila své schopnosti, protože věděla, že si to Larisa nepřejí. Obrazy a děje, které vidávala, jí prozradily mnohé. Ne vždy byly zcela srozumitelné a někdy by raději nevěděla. Vyrovnávat se s informacemi i mimo hranice našeho času se učila roky. A ne vždy měla pocit, že je to dar. Ale věřila, že se nic neděje bezdůvodně. Stejně jako to, že se Larisa rozhodla přijet právě do tohoto domu. Nechá ji chvíli odpočinout, ale později si ty dvě budou muset promluvit.

Připravili Larise pokoj pro hosty v prvním patře, s výhledem do zahrady. Stranou od každodenního ruchu v domě poskytoval dostatek soukromí. Pokoji vévodila starodávná velká postel. Naproti posteli stála komoda s krásnými malbami na bocích a stará skříň. Vybavení pokoje doplňoval malý stůl pod oknem, s lampou připomínající přivřený květ a jednou židlí. Také lampa byla vyzdobena pestrými motivy ptáků a motýlů. Larisa se usmála. To byla celá Nela. Obrázky a barvy. Hodně barev. Musela ale uznat, že kreslila nádherně.

Larisa otevřela skříň a hodila do ní sportovní tašku, ze které vytáhla pyžamo a hygienické potřeby. Když ji zavírala, zarazila se. Zevnitř byla petlice zajištěná klínkem, aby se samovolně nezavřela. Larisa s ní chvíli zápasila. Nakonec musela připustit, že petlici je možné zavřít pouze zevnitř. Tak tohle je opravdu úlet, napadlo ji a zavřela skříň.

Záchodek pro kočku Larisa umístila na půdě o patro výš a dveře zajistila pojistkou, aby se nezaklaply. Vysoký, těžký válec, který sloužil jako třípatrový pelíšek a zároveň škrabadlo, už Gregor vynesl a postavil ke dveřím pokoje. Larisa ho přesunula k oknu v chodbě, protože její zravá, mourovatá kočka milovala výhledy z okna. Šája mezitím zkoumala novou situaci a čekala, až přijde řada na krmení. Když Larisa usínala, za dveřmi pokoje se ozýval důvěrně známý zvuk, jak kočičí zoubky chroupaly malé granule s vysokým obsahem sušeného masa.



Larisa otevřela oči a podívala se na budík. Bylo skoro jedenáct. Chvilí na něj hleděla, neschopna uvěřit tomu, co vidí. Pak se protáhla a s trochou přemlouvání vylezla z postele. Když sešla dolů, Šája se honila za slepičím pírkem na provázku a dvojčata se báječně bavila. Snídani měla na stole uschovanou v termosce na jídlo. Vyšla na terasu. Jak předpokládala, Nela už byla dávno v zahradě.

„Dáte si se mnou kávu?“

„Dobré ráno, jak ses vyspala?“ Nela se zvedla od záhonu růží, ve kterém zářily snad všechny barvy, které Larisa znala.

„Přiznám se, že jsem nevěřila budíku.“

„Ty máš s sebou budík?“ Nela hleděla na Larisu s neskrývaným překvapením. „Tak ho zahod', tady ho nepotřebuješ.“

Po chvíli dodala: „Gregor musel do práce. Někdo jim vypadl, ale já si kávu dám moc ráda.“

Položila zahradnické nůžky na okraj záhonu vedle pracovních rukavic fosforeskující žluté barvy. Když vykročila směrem k terase, všimla si pobaveného pohledu své sestry.

„Jsou vidět už z dálky. Je to opravdu praktické. Mohu vřele doporučit.“

Larisa pozorovala zahradu a poslouchala, jestli Nela vyhraje souboj s kávovarem. Po chvíli se kuchyní ozvalo mletí kávy. Larisa se pousmála a naklonila se, ať vidí do dveří.

„Nelo, odkud máš tu skříň v pokoji?“

„Proč?“ Nela se objevila ve dveřích na terasu.

„Přijde mi přinejmenším zvláštní.“

„Myslíš tu petlici?“

„Myslím tu petlici, která nejde otevřít zvenčí.“

„Nejde otevřít zvenčí?“ Nela překvapeně zakroutila hlavou.

„Ty to nevíš?“

„Ne, nikdy jsme neměli potřebu ji zamykat.“

„Odkud ji máš?“

„Byla na půdě.“

„Je po babičce?“

„Řekla bych, že ne. Vypadá mnohem starší.“

„Jako starožitnost by mohla mít slušnou cenu. Nenapadlo tě ji nechat ocenit?“

„Ne, mám pocit, že sem patří, tak jsem ji zrenovovala.“

„Pocit, že sem patří?“

„Nikdy nepodceňuj pocit, Lariso. Mnohdy dohlédne dál než rozum,“ napomenula ji jemně Nela.

„Kdo nechá udělat petlici uvnitř skříně, tak aby nešla otevřít zvenčí?

„To netuším, takže to asi bude další tajemství tohoto domu.“

„Tenhle dům má tajemství?“ zeptala se Larisa překvapeně.

„Každý starý dům má svá tajemství, stejně jako lidé.“ Nela na Larisu mrkla a vrátila se do kuchyně pro kávu.

„Musím uznat, že tak nějak asi vypadá dokonalý začátek dne.“ Larisa se uvelebila v Gregorově houpacím křesle a spokojeně se pohupovala.

„Spát do jedenácti, výborné tousty bez práce, vůně kávy, zpěv ptáků. Na to bych si asi zvykla. To už ti pak nic nemůže pokazit den.“ Sotva to dořekla, zazvonil telefon. Larisa odložila nakousnutý toust, utřela ruku do kalhot a natáhla se po telefonu. Její dobrá nálada byla okamžitě pryč. „Pokud ti nezavolá manžel,“ dodala a omluvně se usmála na sestru. Pokrčila rameny a zvedla se k odchodu. Nela ji zamyšleně sledovala.

„Ahoj Viktore,“ pozdravila stroze.

„Kde jsi?!“ štěkl na ni panovačně Viktor.

„U Nely.“

„To nemůžeš zavolat?! V nemocnici jsem byl za úplného idiota!“

„A co teprve já!“

„O čem to mluvíš?“

„O tom, že jsem se několik let snažila o dítě s chlapem, který je sterilní. O tom mluvím.“

Následovalo ticho.

„Chtěl jsem ti to říct, ale nedalo se s tebou mluvit. Byla si tím těhotenstvím úplně posedlá.“

„Jasně, za celých dvacet let jsi nenašel jedinou příležitost.“

„To snad nebudeme řešit po telefonu. Kdy máš v plánu se vrátit?“

„Neřekla jsem, že mám v plánu se vrátit.“

„To máš tolik volna?“

„Dala jsem výpověď.“

„Co jsi dala?!“ zařval na ni napůl překvapením a napůl vzteky.

„Výpověď,“ zopakovala stroze.

„Ty jsi se úplně zbláznila! Kde chceš ve svém věku hledat tak dobře placenou práci?!“

Larisa toho měla tak akorát dost.

„Jsem v pořádku, díky za zeptání,“ řekla, jak nejjedovatěji dovedla.
„Samozřejmě, že jsi v pořádku. Jinak bys byla v nemocnici, a ne u sestry a já bych nevypadal jako idiot,“ odpověděl vztekle.

„Samozřejmě, že jsi v pořádku!“ opakovala a imitovala jeho hlas.
„Polib mi prdel!“ neudržela se, vytočená způsobem, jakým se s ní bavil.

„Ty mi taky,“ odpověděl Viktor. V podstatě ale věděl, že na druhé straně už nikdo není.

Larisa ukončila hovor a práskla telefonem o postel. „Ty debile!“ ulevila si ještě. Srdce jí tlouklo jako o závod a třásla se vzteky. Sedla si na postel a rozbrečela se. Netušila, kolik uběhlo času, když se ozvalo klepání na dveře.

„Můžu dál?“ do pokoje nakoukla Nela.

Larisa seděla na posteli, bílá jako stěna. Zvedla oči k sestře.

„Tohle přece nejsem já.“ A znělo to spíš jako prosba než konstatování.
Nela si přisedla na postel a vzala sestru kolem ramen.

„Nechceš mi říct, co se vlastně děje?“

„Viktor se nechal sterilizovat. Už tehdy, když jsem otěhotněla. Neřekl mi to. Nikdy nechťel děti. Celé naše manželství je lež.“

Ta odpověď stála Larisu poslední zbytek sil. Lehla si a přes hlavu si přetáhla deku. Smutek, který cítila, zaplnil celý pokoj a jeho tíha na Larisu dolehla tak silně, že měla pocit, že už nemá sílu žít. Nela ještě chvíli seděla a snažila se vstřebat, co vidí. Pak tiše vstala, sundala Larise papuče a nohy vsunula pod deku. Když vycházela z pokoje, napadlo ji, že se v místnosti ochladilo. Přitáhla si košili blíž k tělu a rozhlédla se po pokoji. Larisa už spala. Ve dveřích se zastavila a ještě chvíli Larisu pozorovala. Pak za sebou tiše zavřela dveře.



„Ty opravdu nevíš, co chceš!“ Viktor zesinal vzteky.

„Možná nevím, co chci, ale vím přesně, co nechci! Nechci manželství, ve kterém musím hlídat každé slovo, a manžela, pro kterého nejsem přitažlivá, například.“

„Nikdy jsem neřekl, že pro mě nejsi přitažlivá.“

„Neřekl, protože ty spoustu věcí neříkáš! Jak bys taky mohl, když pracovní cesty prokládáš milenkami!“

„Nepřeháněj zase.“

„No jistě, já vždycky přeháním! Proč se mnou vlastně jsi, Viktore?“

„Co je to za otázku?“

„Ptám se, proč se mnou vlastně jsi?! Na tuhle otázku bys asi měl znát odpověď, ne? A pokud je to pro tebe moc složité, můžu ti klidně odpovědět. Ze zvyku.“

„No hlavně že znáš na všechno odpověď.“ Viktor tyhle výlevy nesnášel.

„Jenže já si nejsem jistá, že mi tohle stačí!“

Ještě v polospánku viděla, jak Viktor mávl rukou a znechuceně se otočil k odchodu. Zmateně se rozhlídla po pokoji a chvíli trvalo, než si uvědomila, kde vlastně je. Larisa se posadila, ale z příjemně vyhřáté postele se jí nechtělo. Seděla a bez hnutí hleděla z okna. Na tu hádku už dávno zapomněla, nebo si to alespoň myslela. Cítila se ponížená, stejně jako tenkrát.

Z přízemí k ní doléhal večerní ruch v domě a v okamžiku, kdy si to uvědomila, strhl na sebe veškerou její pozornost. Nela měla návštěvu.

Larisa se právě rozhodla, že dolů v žádném případě nepůjde, když se ve dveřích objevila rozesmátá hlava.

„Tibore, kde se tady bereš?!“ Poznámku o klepání spolkla okamžitě, jakmile ho uviděla.

„Večer odjíždím, potřebuji nakrmit Moulu. Tak jsem si přijel vyhlédnout oběť. Vylez ven z té postele!“

Tibor na ni působil jako slunce. Hřál a zaháněl stíny. Černé vlasy na ježka zvýrazňovaly jeho hluboké hnědé oči.

Larisa vyklouzla z postele. „Vypadáš báječně, jak to děláš?“

„Zato ty bys asi potřebovala učesat!“ Tibor vjel Larise do vlasů a se zářícím úsměvem sledoval, jak se čertí. Sepnula si vlasy dřevěnou, ručně vyřezávanou sponou.

„Ještě ji nosíš?“ V hlase mu zazněla něha.

Larisa mu odpověděla úsměvem.

„Nela má o tebe starost a jak jsem slyšel, není bezdůvodná.“ Tibor nechal Larisu projít a zavřel dveře pokoje. „Můžu ti nějak pomoci?“

Zastavila se nad schody a otočila se k Tiborovi.

„Ty mi chceš pomoci? To já bych měla pomoci tobě!“

„Nemysli na to.“

Larisa se smutně usmála.

„Víš, že můžeš kdykoli zavolat. Myslím tím opravdu kdykoliv,“ připomenul jí tiše.

Larisa se neudržela a objala ho. Sálalo z něj teplo a bezpečí.

Políbil ji do vlasů.

„Musíme jít, nebo se dostaneme do řečí. Mysli na mou pověst!“ náhle popadl Larisu za ruku a se smíchem vykročil ze schodů.

„A Moula?“ zeptala se chvatně.

„Zítra večer odlétám, klíče máš v kuchyni na stole. Díky,“ obdařil ji zářícím úsměvem, ale to už otvíral dveře do kuchyně.



Když všichni odjeli, konečně zůstala sama. Na rušná rána si už začínala zvykat, i když si musela přiznat, že by se bez nich klidně obešla. Naopak Nela se právě v takových chvílích zdála ve svém živlu.

Včerejší večer si opravdu užili. Tibor byl uvolněný a přátelský, ostatně jako pokaždé, a Larisa si nedovedla představit, že by ho někdo mohl nemít rád. Jeho smích byl nakažlivý, takže si velmi rychle získával přítele. Mechanicky natáhla ruku ke kávovaru a zmáčkla příslušné tlačítko. Ozval se důvěrně známý zvuk mletí kávy. Gregor by se asi dost divil, kdyby věděl, že mu při grilování asistoval člověk, který má na výplatní pásce šesticiferné číslo. Larisa se pobaveně usmála.

Šálek s kávou si vzala na terasu a dál se v myšlenkách toulala včerejším večerem. Smích, vůně makrel a grilovaného masa, Tiborova rozepnutá košile. Přitahoval ji. A ani pět let starý rozchod na tom nic nezměnil.

Musela uznat, že to s Gregorem vymysleli opravdu rafinovaně. Přebírat půdu od starého harampádí zabere spoustu času. Tibor měl pravdu, potřebovala zaměstnat.

Larisa se zaposlouchala do ševlení listů mohutné lípy a přitom bezmyšlenkovitě jednou rukou hladila Bada. Konečně ticho, pomyslela si. Vtom zazvonil telefon. Podívala se na display a odmítla hovor. Věděla, že Viktor bude zuřit, a bylo jí to jedno.

Taky budeme mít spoustu času na procházky, podívala se na Bada, ležícího u jejích nohou. Celý den zavřená na půdě stejně nevydržím. Malý střapatý pesík ji pozorně sledoval. Jakmile uslyšel známé slovo, souhlasně zavrtěl ocáskem. Larisa se usmála. Víš, že jsi úžasný společník, Bade?

Moc hezky se mi s tebou povídá. Kdyby Viktor projevil polovinu tvého zájmu, možná bychom tu teď spolu neseděli...

Viktor. Kdysi ho milovala. Jeho dominanci při milování i schopnost se rozhodnout. Teď cítila spoustu rozporuplných emocí. Prošli těžkou krizí. Měla za to, že to zvládli. Působil dojmem milujícího muže a kromě chorbého lpění na majetku nebylo nic, co by mu mohla vytknout. Že nemají děti, jí nikdy nevyčetl a ona mu za to byla vděčná. Všechno byla lež.

Na stůl dopadly první kapky deště a vytrhly Larisu z myšlenek. Pohlédla na oblohu. No, myslím, že je čas něco dělat.

S nedopitou kávou prošla kuchyní, Bada poslala na místo a vyšla po schodech. Zamířila na konec chodby, kde začínaly schody na půdu. Na proti pokoje pro hosty, kde spala, byly dveře do další místnosti. Kam její paměť sahala, byly zavřené. Když vystoupala do schodů, zůstala stát a chvíli se rozhlížela. Pod nedávno vsazeným střešním oknem, na které dopadaly kapky deště, byl prostor zalitý denním světlem, i když teď, když přšelo, ne dost intenzivním. Dříve na tom místě bylo jedno ze tří malých okének, kudy na půdu dopadalo jen minimální množství slunečních paprsků. Zbytek půdy tonul v šeru. Larisa postavila nedopitou kávu a šla se porozhlédnout po něčem, na co by se dalo posadit. Krabice, pytle s oblečením, stojan na vánoční stromek, časopisy, nějaký nábytek, starý šicí stroj. Larisa klouzala očima po hromadě věcí, které byly kdysi nové a žádoucí, a teď tu na ně sedal prach.

Její zrak upoutala tmavě zelená židle.

Vytáhla ji na světlo a židle s bouchnutím dopadla na podlahu. Měla ulomenou nohu. Larisa židli zvedla, a zadívala se na opěradlo. Bylo olemované složitým vyřezávaným vzorem. Larisa od něj nemohla odtrhnout oči. Pomalu kopírovala vzor konečky prstů a vychutnávala si každý detail. Opatrně židli opřela o trám, rozhodnuta nechat ji zrestaurovat. Ještě se k tobě vrátím, pomyslela si. O kus dál objevila staré křeslo, ve kterém sedávala babička. Po chvíli zápolení se jí podařilo přesunout ušák pod okno a pohodlně se v něm usadila.

Ticho rozřala rána, jak opěradlo židle bouchlo o podlahu. Ženské tělo šhubající se na provaze. Smyčka se s každým záchvěvem víc a víc utahuje kolem štíhlého krku. Nemůže dýchat!

Larisa sebou trhla. Srdce se jí rozbušilo. Žaludek měla sevřený a celá se chvěla. Dovrávorala k oknu a otevřela ho dokořán. Vzduch! Zhluboka se nadechla. Vyděšeně si sáhla na krk a vzápětí vydechla úlevou. Byl to

jen sen. Chvíli se bezmyšlenkovitě rozhlížela a vzápětí se zhroutila do křesla, a aniž by věděla proč, rozplakala se.

Odněkud přiběhla Šája, skočila Larise do klína a upřela na ni velké žluté oči. Larisa se přes slzy pousmála a pohladila kočku po sametově hebké, rezavě mourovaté srsti. Ten dotek a tiché předení ji uklidňovaly.

Netušila, jak dlouho tam seděla, když se Šája otočila a upřela pohled přes hromadu harampádí do tmy. Neklídně mrskla ocasem a jedním skokem byla pryč.

Larisa se zaposlouchala. Ticho. Atmosféra se změnila a Larise se zježily vlasy na krku. Sevřel ji tísnivý pocit, že ji někdo sleduje. Ohlédla se ke schodišti.

„Nelo, ty už jsi doma?“ žádná odpověď. „Nelo, jsi to ty?!“

Nervózně se podívala na hodinky. Tři čtvrtě na jedenáct. To bylo brzo i na Nelu. Ticho bylo téměř hmatatelné. Uvědomila si, že zadržuje dech. Naslouchala. A zdálo se, že nebyla sama. Někdo tu byl a Šája to věděla. Larisa se prudce zvedla k odchodu. Ve dveřích se ještě na vteřinu otočila a pak spěšně seběhla do přízemí.

Na kávu na stole si ani nevzpomněla.



Odpoledne, když byl dům plný ruchu, na nepříjemný pocit na půdě téměř zapomněla.

S Nelou se věnovaly bylinkám. Mnohé už byly v plném květu. Červenec přinesl vysoké teploty a třicet šest stupňů Celsia nebylo nic neobvyklého. Za posledních několik let se jaro téměř vytratilo a zima přecházela do veder, která střídala prudká ochlazení. Teplota často klesla přes noc o dvacet stupňů. Příroda se s novou situací snažila vyrovnat, jak nejlépe uměla. Staré pranostiky nefungovaly a každý rok byl překvapením. Nejhorší byl trvalý nedostatek vody. Dlouhé období sucha střídaly přívalové deště, které strhávaly úrodnou zem z polí a způsobovaly rozsáhlé záplavy.

Tento dům však působil jako oáza v poušti. Vysoká hladina spodní vody neumožňovala na zahradě cokoliv postavit, zato se Nela pyšnila tím, že zahradu zalévala, když byla opravdu jen největší sucha. Pro příchod dešťů byly za domem připraveny velké kontejnery, které pomalu zarůstaly přísavníkem a zachytily každou kapku vody, která dopadla na střechu. Tou pak rozmazlovaly zeleninové záhony. Ze svahu za domem vytékal

po většinu roku malý pramínek vody. Bylo s podivem, že za celou dobu byli vytopeni jen dvakrát. Ale i na tuhle možnost stavitelé domu mysleli. Sklep s vysokými stropy byl protkán drážkami v podlaze pod břidlicí, které končily u malých čtvercových otvorů skrz venkovní zeď. Tudy se voda odváděla zpátky do potoka, který kolem domu protékal. A tak pochytili zavařeniny a počkali, až voda odtече. Zametli, co se rozbilo, a nechali dveře do sklepa otevřené, aby průvan dokončil práci. Dům byl postaven s dokonalou znalostí lokality a respektem k přírodě, který Larisu fascinoval. Široké zdi domu udržely blahodárný chládek, a tak i v tomhle horku nepřesahovala teplota v domě devatenáct stupňů Celsia. Samozřejmě kromě kuchyně, kde si Gregor pobrukoval u sporáku a vařil oběd na následující den.

„Tohle ti fakt závidím. Chlap, který tě nepustí do kuchyně. Pro to bych vraždila!“ Larisa na Nelu udělala grimasu. Na chvíli vypadala jako dřív.

Nela se neubránila smíchu: „Ne tak úplně, já zase zavažuji, takže mě ten sporák v kuchyni nemine.“

„To stejně neukecáš. Máš chlapa, který ti každý den uvaří. Bože! Kde byl, když jsem se vdávala?!“

„Čekal na mě,“ odvětila s úsměvem Nela a upřímně se bavila předstíraným zoufalstvím své mladší sestry.

Přes původní záměr se ani následující dny Larisa nedonutila k tomu, aby se k úklidu půdy vrátila. O svém zážitku se nikomu nezmínila.

V sobotu se probudila brzy. Chvilí se převalovala v posteli, ale nakonec se rozhodla, že je čas vrátit se na půdu.

Gregor smažil palačinky a Larise se sbíhaly sliny už na schodech.

Sešla dolů a vešla do kuchyně. Nela ještě ležela. Snídaně v posteli, to byl jejich sobotní rituál. Gregor překvapeně vzhledl: „Proč ještě nespíš, je sobota?“ Na sporáku byly rozpálené tři pánve. Na jednu právě naléval těsto.

„Já mám sobotu každý den,“ usmála se Larisa. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Proč? Ty nechceš kávu do postele?“ Gregor se na Larisu usmál a dál se soustředil na palačinky.

„No, mohla bych je namazat,“ navrhla Larisa, když na stole viděla stát domácí marmeládu.

„Tímto naprosto zásadním úkolem jsem pověřil své osobní kuchtíky.“ Gregor na Larisu spiklenecky mrkl.